Četvrtak, 04.10.2012.g.

Danas su mi ponovno krenule suze na misi.

KADA SAM ČEKAO U REDU ZA PRIČEST MOLIO SAM SVE

SVECE, ČIJE SU SLIKE I KIPOVI PO CRKVI, DA SE MOLE ZA

NAS. TAKO TO ČINIM UVIJEK KADA ČEKAM RED ZA PRIČEST,

OSIM AKO NE PJEVAM PRIČESNU PJESMU.

I KADA SAM SE PRIBLIŽAVAO SVEĆENIKU, A KRETALI SMO SE

U DVA REDA, JEDNA ŽENA JE IZNENADA KLEKNULA PRED

MENOM. NAKON TOGA NEKAKO SAM POČEO OBRAĆATI

PAŽNJU NA TO DA LI SE LJUDI KLEKNU PRED PRESVETIM I

ŽIVIM GOSPODINOM ISUSOM KRISTOM U HOSTIJI, PRED

NJEGOVIM TIJELOM I KRVLJU.

I VIDIM DA SE VRLO RIJETKO KOJI OD VJERNIKA KLEKNUO

PRED PRESVETIM. U TOM TRENUTKU OSJETIO SAM NEKU

ŽALOST RADI TOGA.

JA UVIJEK KLEKNEM KADA SAM NEGDJE TREĆI NA REDU.

NAKON TOGA SAM PONOVNO POČEO OBRAĆATI PAŽNJU, NE

ZNAM ZAŠTO TO ČINIM, (DA LI JA TO OSUĐUJEM!?), I NA TO

KAKO VJERNICI ISPRED MENE PRIMAJU PRIČEST, NA RUKE ILI

U USTA.

I OD NEKIH DESETAK LJUDI KOJE SAM

NEKAKO VIDIO, SAMO SMO JEDNA

ŽENA I JA PRIMILI ŽIVOGA

GOSPODINA DIREKTNO U USTA, DOK

SU SVI DRUGI ISPRUŽILI RUKE,

PRIMILI ŽIVOGA GOSPODINA SVOJIM

NEDOSTOJNIM RUKAMA I STAVILI GA

SEBI U USTA.

I PONOVNO ME RADI TOGA PROŠAO JEDAN OSJEĆAJ ŽALOSTI,

ONAKO KROZ SRCE.

KADA SAM JA PRIMIO ŽIVOGA GOSPODINA U HOSTIJI,

OKRENUO SAM SE I KRENUO PREMA KLUPI.

I TADA SU MI KRENULE SUZE. BIO

SAM ŽALOSTAN.

ONE DVIJE ŽALOSTI KOJE SAM OSJETIO, GLEDAJUĆI LJUDE

KAKO SE NE KLEKNU I POKLONE ŽIVOME GOSPODINU KADA

DOĐU PRED NJEGA, I KAKO GA DODIRUJU SVOJIM

NEDOSTOJNIM RUKAMA, SPOJILE SU SE U MOM SRCU.

ZAŠTO TAKO MALO VJERUJEMO!?

AKO VJERUJEMO, ZAŠTO SMO TAKO

OHOLI!?

ZAŠTO NE OSJEĆAMO TU PONIZNOST

PREMA ONOME KOJI JE SIN ONOGA

KOJI JE SVE, PA I NAS, STVORIO I

KOJI JE NAS SVOJIM ŽIVOTOM,

TRPLJENJEM, SMRĆU I USKRSNUĆEM

SPASIO OD VJEČNE SMRTI!?

ZAR SE SMATRAMO TOLIKO

DOSTOJNIM, JER NAS GOSPODIN ISUS

TOLIKO LJUBI, DA PRED NJIM, JEDNIM

BOGOM, KADA GA SRETNEMO, MOŽEMO

BEZ IKAKVE GRIŽNJE SAVJESTI I

BOŽJEGA STRAHA, STAJATI PRED NJIM

USPRAVNO, NE SPUŠTAJUĆI GLAVU NA

POZDRAV A KAMOLI KOLJENA, I

DIRATI NJEGA, BOGA, SVOJIM

NEDOSTOJNIM I NEČISTIM RUKAMA!?

AKO SE NE SMATRAMO TAKVIMA, ONDA

JE ISTINA TA, DA MI JEDNOSTAVNO

IMAMO MALU VJERU, MOŽDA ČAK I

NEVJERU, DA JE ONA HOSTIJA ŽIVI

GOSPODIN ISUS!

I SAD MI PADNE NAPAMET DA NISAM JOŠ S NIKIM

RAZGOVARAO KOGA SAM PRIMIJETIO DA NE KLEKNE I KOJI

PRIMA HOSTIJU, ŽIVOGA GOSPODINA, NA RUKE. DA MI PROBA

OBJASNITI SVOJ STAV I MIŠLJENJE, ZAŠTO ČINI TO KAKO ČINI.

MORAT ĆU SE POTRUDITI, I S NEKIM OD TAKVIH VJERNIKA

PORAZGOVARATI. MOŽDA ĆE MI REĆI NEKE STAVOVE I

MIŠLJENJA KOJA DO SADA NISAM SPOZNAO.

NO, KAKO BILO DA BILO, BILO TO U CRKVENIM REGULAMA ILI

NE, JA NIKAKO NE MOGU PRIMITI ŽIVOGA GOSPODINA ISUSA

NA RUKE.

NE MOGU. ON JE BOG A JA SAM

GRJEŠNIK.

ON JE SVE A JA SAM BEZ NJEGA

NIŠTA.

ON JE POČETAK I KRAJ A JA SAM BEZ

NJEGA BIO PRAH I U PRAH ĆU SE

PRETVORITI.

I MOJ JE JEDINI STRAH KOJEGA MOGU OSJETITI JE TO DA

NJEGA NE UVRIJEDIM ILI DA MU NE POKAŽEM POŠTOVANJE,

POŠTOVANJE DOSTOJNO BOGA.

KLEKNUTI PRED NJIM, O DA, I STALNO

KLEČATI I NE GA GLEDATI RADI SVOJE

NEDOSTOJNOSTI!

PRIMITI GA I DODIRNUTI SVOJOM

RUKOM, O NE, TOLIKO SAM GRIJEŠAN,

NEČIST, NEDOSTOJAN!

I CRKVA JE ODREDILA DA SE HOSTIJA MOŽE PRIMITI NA

RUKE. DOBRO. ALI SAMO DA SE MOŽE.

A ŠTO JE S NAŠOM PONIZNOŠĆU, S NAŠIM IZBOROM KAKO ĆU

JA PRIMITI SVOJEGA GOSPODINA!?

GDJE SE ISKAZUJE ONA LJUBAV U PONIZNOSTI "NISAM

DOSTOJAN DA UNIĐEŠ POD KROV MOJ…"!?

JEDINI ODGOVOR, KOJI MI SE NAMEĆE

ZAŠTO LJUDI TO TAKO ČINE, JE TAJ

DA JEDNOSTAVNO NE VJERUJU, ILI TO

TAKO NISU POJMILI, DA JE

POSVEĆENA HOSTIJA ŽIVI GOSPODIN

ISUS KRIST.

I ZATO SAM OSJETIO TU ŽALOST, I ZATO SU MI KRENULE

SUZE.

RADI NAŠE LJUDSKE MALOVJERNOSTI.

GOSPODINE, SMILUJ NAM SE!

GOSPODINE, OBRATI NAS!

GOSPODINE, UČVRSTI NAM VJERU!

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE, I TVOJ OTAC, BOG

OTAC, I VAŠ DUH SVETI.

I ČAST I SLAVA DJEVICI MARIJI.